

Drago Vahtar

Kot žrtev svojega poklica je 12. februarja 1948 umrl v ljubljanski bolnišnici tov. Drago Vahtar, dolgoletni preparator Etnografskega muzeja v Ljubljani.

Tov. Drago Vahtar se je rodil 1. 1881 v Ljubljani. Po končani ljudski šoli je v letih 1894/97 obiskoval strokovno-risarsko šolo na Obrtni šoli v Ljubljani, v letih 1906/13 pa je pridobljeno strokovno znanje izpopolnjeval na Umetno-obrtni šoli v Pragi. V praksi se je lotil raznovrstnega dela. Spočetka je bil knjigovez, nato soboslikar, slikar, kipar, zlasti pa je bila njegova stroka usnjeplastika. Poučeval je tri leta na umetniški šoli »Probuda« v Ljubljani, in sicer v oddelku za usnjeplastiko in knjigoveštvo. Po prvi svetovni vojni je odprl v Ljubljani svojo lastno delavnico za umetno galanterijo. Po nekaj letih je delavnico opustil, nakar je bil 1. 1925 nastavljen za preparatorja v Etnografskem muzeju v Ljubljani.

V Etnografskem muzeju je bil tov. Drago Vahtar nad 20 let edina tehnično-preparatorjska moč. Kot »umetnik v tisočerihih stvareh« je mogel z uspehom reševati številne etnografske zbirke, raznovrstne etnografske predmete. Po njegovi zaslugi je ohranjenih v Etnografskem muzeju mnogo dragocenih spomenikov slovenske ljudske kulture. Razen tega je tov. Vahtar pomagal, kadar koli je bilo treba, arheološkemu oddelku Narodnega muzeja. Tako je restavriral bronaste oklepe z Dolenjskega, veliko situlo iz Stične in druge kovinske predmete. Med odlična Vahtarjeva dela moramo naposled prišteti mavčne odlitke bronastega kipa Rimljana. Tov. Drago Vahtar je bil muzejsko-konservatorski delavec, ki je njegovo delo v bistvu boj za ohranitev, za obstanek dragocenih kulturnih vrednot, pomembnih prič preteklega življenja na naših tleh. Ta boj pa se je zanj žal tragično končal: ko je prepariral lesene etnografske predmete, se mu je po nesrečnem naključju vnela obleka; opekline, ki jih je pri tem dobil, so bile smrtonosne.

Tov. Drago Vahtar pa je bil med prvimi tudi drugod. Kot zaveden Slovenec se je po prvi svetovni vojni udeležil kot prostovoljec našega pravičnega boja za Slovensko Koroško. V času okupacije se je takoj po ustanovitvi OF z navdušenjem pridružil narodnoosvobodilnemu pokretu. Bil je od leta 1941 član muzejske skupine aktivistov. — Po osvoboditvi je nadaljeval z delom v naših množičnih organizacijah. Z veliko vnemo se je udeleževal dela muzejske sindikalne podružnice, zlasti pa je bil iniciator in vodja vsega njenega prostovoljnega dela. Podeljena mu je bila zlata značka in bil je proglašen za udarnika prostovoljnega dela.

S tragično izgubo tov. Draga Vahtarja je nastala v vrstah tehničnega osebja v naših muzejih, zlasti v Etnografskem muzeju, velika vrzel, ki je še dolgo ne bo mogoče izpolniti.

Tov. Vahtarja bomo ohranili v najlepšem spominu.

Boris Orel